

Gittai István

Uniformis

Amint látod, húgom,
e vidék se olyan,
mint volt valamikor.
Gyümölcse ízetlen,
vize ihatatlan,
erkölcse a padlón,
s a rendje siralmas.

Függetlenül ettől
hágjál fel a dombra,
fújd ki magad, húgom,
s a nemzetközi búzt,
port, zajt, mit a sztráda
okád, meg ne bocsásd,
hiszen amaz minden
egyedit letipor,
lett légyen az hérics
vagy ormányos bogár.

Cselszövők

Sunyin lopóznak az árnyak.
Látszólag nem is létezők,
akik tejed lefölozik.
A sovány túrónak valót,
azt persze meghagyják neked,
hogy éhen azért ne dögölj,
mivel hogy a vajköpülés
sok szolgálkezet követel.

A darázs, a tenger, meg én

Falrepedésben,
Kimúló félben,
hétszámra gubbaszt
néhaiságom
zümmös darazsa.

Mindig is tőle
kaptam a mézet.
Nincs annyi arany,
amiért hálám
elfelejtené.

Készítéseit
egykor sokalltam.
Máma hiányzik.
Félő, hogy rögvest
jön, s elnyel a cet.

Zsivány jelenet

Miért is kellene
félnem a zsványtól?
ki fenyőillatú
gyaluforgácsból áll
talpra nagy nehezen,
s akadozó nyelvvel,
zúzódásaiért,
csakis engem okol,
holott pajzsom, dárdám
becse makulátlan,
s átal sose hágnám
kerge indulata
rőt tőréskülöbét.

Múlandóság rémképe **Fülszöveg** előtt

Csipetes sárelemekből
építi fecske a fészket.
Ily módon, ilyenszerűen,
piciny fogaskerekekből
áll össze, s lükteti halkán
a svájci Doxa zsebóra,
hogy hol is a földi tökély.

Ha meg szállani, lebegni
óhajtasz űrbeli porszem,
Beethoven Örömodáját
hallgassad újra meg újra.
Múlandóságod rémképe
lészen így árnyalt, hiteles.

Szépkorú pár kora reggel

Szellőző, álmos szobánkban
csurdén fürödünk a fényben.
Kitárt ablakunkhoz gyűlik
az utca apraja-nagyja,
s mindahány tátja a száját
lenyűgözve és megejtve,
akár ha Vénuszt, Adoniszt
vélné, siratna bennünk.

Matuzsálemi korú festőtől
hallottam volt, hogy a művész dolga
a megjelenítés, függetlenül attól,
hogy éppenséggel melyik műzsának
igyekezik, próbál imponálni.
Mi tagadás: nagy becsben tartom
bölcs megállapítását. Ám de:
ki kell mondanom azt, hogy nem
minden
megjelenítésnek van átütő ereje.
Ott van az ördögi csapda veszélye,
ahol a művész csak termeli,
gyártja szellemtelenül műveit;
miközben szemernyit se teremt.
Pillanatokból emlékezetest.

Napszámos-nyugtató

Ne essél folyton pánikba.
Van elegendő pálinka,
sonka, kenyér, lilahagyma,
s früstökhöz bor, folyamatban.

Reggeli tündérkedés

Keleti, himnikus óda
odafordulni a Naphoz,
arcon érezni a langyát,
miként öledben a macskát,
a kutyakölyök diderét,
tenyéren a rozsszemeket,
az élelmes verebeket,
azt, ahogy lényed belezsong,
s tündérkedik az egészen.

Ünnepváró

Annyi év után is
várom a karácsonyt,
a sűrű havazást,
csizmám talpa alá
a következetes
nyikorgást, ropogást,
s miegyéb jeleket.

Nincs pardon, feledés.
Nyissad már a kaput,
és fogadd be elnyűtt,
kimerült magadat.

Nyársnyakas néptanító intelmeiből

Százszor inkább
dédélgetéssel,
mint sem egyszer
gorombasággal
pallérozzad
a reád bízott
nebulókat.

Zsenge koruk
ellenére, és
dacára is
jól utánozzák,
mit a szülék,
falubéliek
cselekszenek.

Ami, persze,
nem azt jelenti,

hogy idővel
kígyót és békát
büntetlenül
le lehet nyomni
majd torkukon.

A tudomány útja

Mondogatják,
hogy egynéhány
évtized múlva,
valamiféle
mikro-műtéttel,
mint rakoncátlan
vakbélnyúlványt,
kiiktatják
az öregedés
génjét belőlünk,
s akár ezer
éven át is
élhetünk úgy,
mint Marci Hevesen.

Még mielőtt
e kolosszális
beavatkozáshoz
a voksom adom,
futkározni hagyom
rajtam a tudomány
hidegglelős,
új tervezetét,
(őrületét?),
mely előtt végül is
leveszem kalapom,
s meghajtom a fejem,
mintha emlékeznék
egy faragott kőnél.

Barabás Zoltán

Kopódiadal a téren

Parancsnok úr, jelentem
márcsak nyolcvanan vannak a téren,
mi pedig százan.

Hiánytalan a leltár
s a könnygázból is
kevés fogyott.

Jelentem, hogy a rohamkocsikat
továbbra is felfűtve
tartjuk.

Egyik-másik
többször is fordult
az örsön.

A nyavalyás ördögök
már az utcán is
megkapták a magukét.

Jócskán
befűtöttünk nekik.
Parancsnok úr, jelentem...

Érted is virraszt

Érted is virraszt az ég
s a hó késik.

Kötött formában
szerettem volna

megírni ezt a verset,
de nem megy.

Éjfél utáni sötétségben
ázik Nagyvárad.

Cidriznek a tetők.
Mállanak a főutcai falak.

Érted is virraszt az ég
s a hó késik...

Ómódi vers Jutkának Futóláncon

Nagyon
szeretném,
ha az eltévedt
januári esőcseppek
hiányomban is
átölelnének.

*A férfiak
eddig úgy bántak a nőekkel,
mint madarakkal,
melyek valami magasságból
hozzájuk tévedtek:
mint valamirevaló
annyira finomabb, sérülékenyebb,
vadabb, csudálatosabb,
édesebb, gazdagabb lelkű –
de olyasvalami,
amit be kell zárni,
hogy tova ne szálljon.**

Féltelek.

**Az idézet Friedrich Nietzschetől való.*

Körözök

Fájok
és fázok
egy partiumi
madár röptébe
zártan.

Több –
létemben
még
hihetek?
Körözök.

Körözök.

Futólánkra
kötött
éjszakában
élek.

Olvasok.
Írok.
Szeretetlenül.
Szeretetlenül.

Nem
vagyok
posztmodern
sem poszt-poszt

A posztok
utáni humusz
szeretnék
lenni,

ha
meghagyod
nekem,
Uram.

Kint és bent

Az éjszakát megülik
a sejke fények.

Számlálom halottaimat,
Miközben kint didereg az ég is.

Kint és bent
cudar idő pázrik.

Világít a hó
és én halni készülök.

Lipcsei Márta

Téli hangulat

A táj ledobta tarka ruháját
fák csupasz ágaik zavarát
tompa fény, fehér hóavar zizegése
átalakult a park széljárta egésze

Plázákba iramlík az emberáradat
meleg járdákra vágyva ott ragad
műfény villámzuhatagban
bolyongni suhan
a gyorsuló, pörgő idő
s a csigahéjú pillanat
felmutatja a változó falat
rétegere feszíti az izzó tér vázát
feledi a feledni való valóság árát

A fénylő részletekben
egy ember forralt bort iszik
lázcserepes arcán
hajszálerek hálója izzik
feléd fordítja fejét, bókol
kirajzolódik rajta
a korszerű pokol
míg tudatodban egy emlék
pörögve rombol

Tél vége

Fehér sirályok szikrázó csapata
tologva repdes a Körös felett
a tél ólomlevelei hullnak
lebeg a téli köd elmúlás árnya
anyaglemezeken mozgó
rothadó hó, füstölgő hólemezek,
hókupacok.
a fák fekete ágainak
lombhiánya tavaszt álmodik
megőszült tétova kövér téli köd
a fagyott mindenséganyagon
mint múlandóság tenyészik.
A magánynak kiszolgáltatott
teremtés homlokán
tömény gondolatok
a mindenség állapotát lesik
a szívben még emberállapot
hite a szónak s hűség a hitben
míg a megmaradás létanyagával
a múlandóság halad
a tél vége tavaszi újulást játszik.

Tavaszi világ

Tavaszi szélroham
a zöldülő fű, nyiladozó sárga
virágéletek felett
tavaszi kincseket gyűjtöget
a megújuló év képeit, gyöngyeit.
A fordított élet élein a megmaradt nyugalom
lassú vizei áramlanak s az időtől kiérdemelt
szabadság időtlen spirálisaiban bujkáló lényeg
a zöld és kék varázsát fogyasztja.
A képzelet tengerpartján a horizont
nézve néz és sugaras sávba összegzi e tavaszi világot.

*Pataki István***tornyom**

ötévesen a torony ablakában
kovács apám karja tartott
lássam falum utcáit
az ismeretlen várost
a mélységet s a távot

tizenöt évesen földön állva
valami szerkentyűvel mértem
iskolám udvarában

ó hányszor figyeltek onnan
ellenséget tüzet
mely bennem is égett
jelezve minden veszélyt
párkányán félelem nélkül álltam
hozzám apám beszélt
hangja mint a harang
melyet bátyjával húzott toronyba
azóta minden harangzúgásban benne van

ma már csak pislog a bagolyszemű óra
darálóskútra
mindkettőnek apámék voltak az őre
néz ménmarót várára őrhegy tetőre
s a hágóra is egyet pislog
melyen petőfi kelt át aranyhoz

ó tornyom
hányszor felnézek rád
nem vigyáz senki keresztre tarlóra
ellent senki nem figyel nem jelez
mert köztünk jár s bekebelez
alattad kuruc vitézek álma
perlő imával
fölöttük kopárság ásít
árulók lába tapod
s szemetet fújdogál a szél
ó még van ki letűnt korokra beleborzong
és nemzetének jövőt remél
ki nem hátrál nem retten
mert isten benne él

tavas

apám sírján
metszem a rózsát
megfagyott száraz ágak
roppanva hullnak
főhajtó hóvirágra
ahogy anyám könnye
a hantra egykoron lágyan
mikor még karcsú rózsza volt
s apámhoz hajolt a nyárban
ki röghöz simultan negyedszázada várja

apám sírján
metszem a rózsát
a műköerdő néma
művirágot borzol a szél
felbűg egy távoli gerle
s beton repedésein feltör a perje

2012

apám halott
anyám haldoklik
én éldegélek

tómondatokban kopogva
mint a rög
csak háltni jár
e világba a lélek